

народъ, та да не се боятъ ни отъ звѣрове диви, ни отъ наводнения, ни отъ суша.

И видѣлъ Тагарната, че всичко, което той сторилъ, било хубаво, и изпълнила се душата му съ чиста радостъ. Благословилъ той хората, и, като се изкачилъ на върха на Хималай, прострѣлъ се прѣдъ Магадева въ гореща благодарствена молитва.

И подигнали се пѣри изъ земята и сгъстили се въ облаче, и покрило то цѣлия връхъ на планината, и станалъ невидимъ Тагарната.

Минали години, минали вѣкове, изминали хиляди години.

И ето разпрѣснало се облачето, което скривало върха на планината, и явилъ се Магадева прѣдъ Тагарната. Безъ грѣмъ и молнии се явилъ той, само тиха скърбъ лежала на челото му. И рекълъ Магадева:

— Погледни!

И погледналъ на долината Тагарната и се възхитилъ, понеже тя била като градина цвѣтуща. Лжки лѣщѣли съ изумрудна трѣва, тлѣсти овце, крави и тънкоруни кози мирно пасли по ливадитѣ, вѣтрецъ люлѣялъ лѣстиститѣ ниви и надувалъ платната на лекокрили кораби, бърже плуващи по бистритѣ води на канала. Сочни плодове навеждали до земята клонетѣ на дърветата, а срѣдъ зеленината гордо блещѣли високитѣ стѣни на великолѣпни дворци.

— Наистина това е земенъ рай, — извикалъ възхитениятъ Тагарната.

— Погледни! — повторилъ Магадева.

И разтворили се очитѣ на Тагарната, и сърдцето му се напълнило съ скърбъ и срамъ. Той видѣлъ колиби на сиромаси, чулъ въздишки на бездомни, видѣлъ ржцѣ, изнемогащи отъ трудъ, и ржцѣ, разслабени отъ изнеженъ животъ и разкошъ, разтворили се прѣдъ него людскитѣ сърдца, и цѣлата красота на страната потъмнѣла прѣдъ безобразieto на порока.

И рекълъ Магадева: „Разбери!“ — и се отдалечилъ.

И разбралъ Тагарната, че не сж страшни сега за хората наводненията, но че злоба и завистъ сж наводнили човѣшкитѣ сърдца, както потоцитѣ въ пролѣтно врѣме долинитѣ наводняватъ; че нѣма вече суша, но сж засѣхнали чо-

вѣшкитѣ сърдца, безъ любовъ и милосърдие, както трѣвата отъ слънчевия пекъ; че далечъ сж избѣгали звѣроветѣ, и че змиитѣ сж се изпокрили, но сами хората звѣрове сж станали, и змията на умразата е свила въ тѣхнитѣ сърдца гнѣздо.

И слѣзълъ Тагарната при хората, и проповѣдъ за любовъ и всепрощение се разнесла отъ единия край на цѣлата Кашемирская страна до другия.

И много години училъ Тагарната, докато не извикали всички горди и могъщи люде: „Нека обикнемъ, братя, всичкитѣ слаби и смиренни и нека имъ помагаме, и нека се трудимъ съ тѣхъ, докато ни стигатъ сили и богатство, понеже ние всички сме братя, всички сме дѣца на великия Магадева, баща на свѣтлината и владѣтель на вселената!“ А смиренитѣ и слабитѣ възкликнали: „Нека обикнемъ, и гордитѣ и силнитѣ, и нека имъ простимъ, понеже ние всички сме другари, всички сме дѣца на единъ татко, великия Магадева, бащата на свѣтлината и владѣтель на вселената!“

Радостъ голѣма изпълнила душата на Тагарната, и нѣмало въ свѣта по-щастливъ отъ него. И благословилъ той хората, и изкачилъ се на планината и се прострѣлъ прѣдъ Магадева въ гореща молитва.

И дигнали се пѣри отъ земята, сгъстили се въ облаче, и покрило то цѣлия връхъ на планината, и станалъ Тагарната невидимъ.

Минали години, минали вѣкове, изминали хиляди години.

И ето съ едно махване на ржка Тагарната разпрѣсналъ облачето и открилъ се прѣдъ неговия погледъ цѣлата Кашемирская долина. Той погледналъ и жаленъ викъ се изтървалъ изъ гърдитѣ му, и потресълъ тоя викъ цѣлата вселена отъ глѣбината морска до най-високитѣ звѣзди. Сълзи, горчиви, горещи сълзи бликнали отъ очитѣ му и се разлѣли по скалата. Той видѣлъ, че хората сж забравили неговото учение, че словата за любовъ сж написани у тѣхъ по книгитѣ, а духътъ на тия слова е неразбираемъ за тѣхъ. Наново горди и могъщи, живѣятъ тѣ въ бѣло-мряморни замъци, наново всичкитѣ блага земни сж събрани отъ тѣхъ, наново се разнасятъ жалбитѣ на сиромаситѣ и въздишкитѣ на от-